ROŠŤÁK BEN

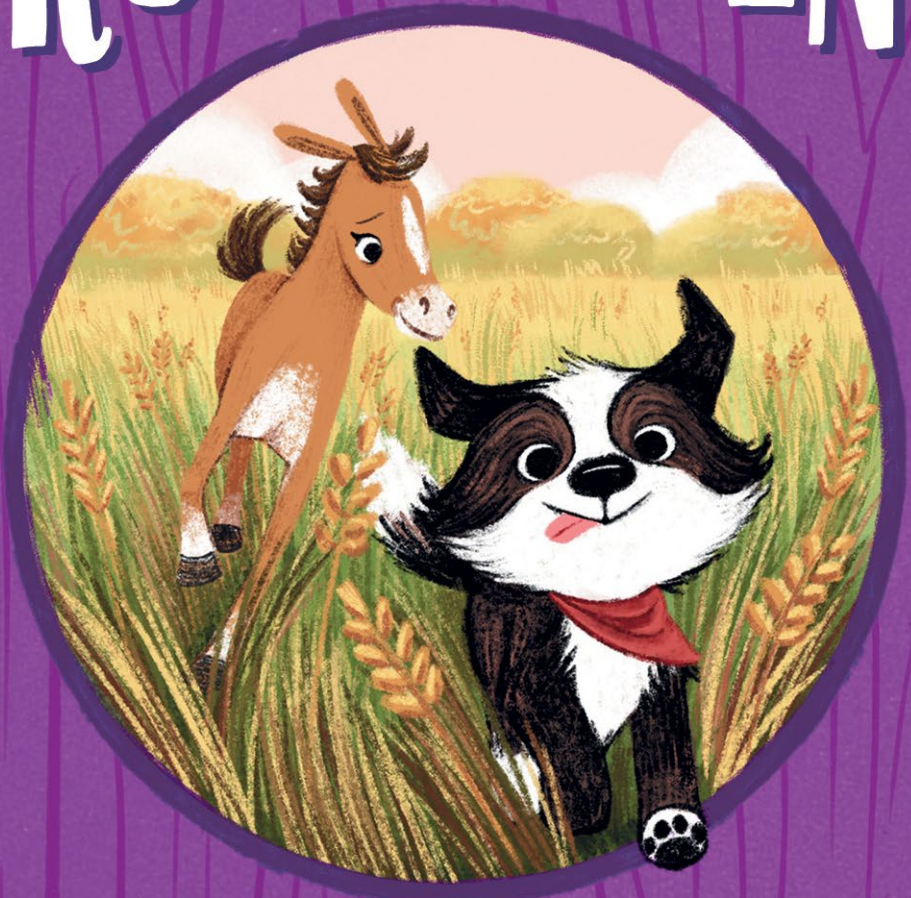

Kamarádka ze stodoly

CAM HIGGINSOVÁ

bambook

ILUSTROVALA
ARIEL LANDYOVÁ

bambook

ROŠŤÁK BEN

kamarádka ze stodoly

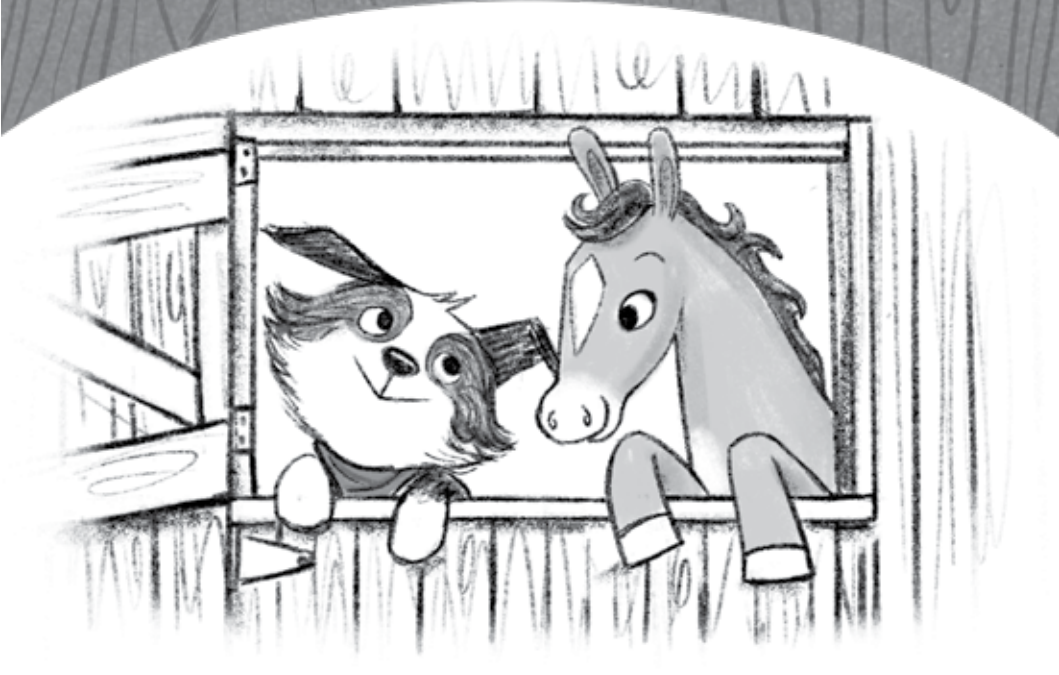

Cam Higginsová

ilustrovala
Ariel Landyová

OBSAH

KAPITOLA 1: KOMETA 7

KAPITOLA 2: KONINY 19

KAPITOLA 3: UČITEL BEN 35

KAPITOLA 4: VŠECHNO PĚKNĚ POPOŘÁDKU 47

KAPITOLA 5: KROŤ SE! 57

KAPITOLA 6: ČISTÁ SRST, PRÁCE HRST 67

KAPITOLA 7: KARTÁČ 81

KAPITOLA 8: ZATRACENÉ VEVERKY 91

KAPITOLA 9: HLAVNÍ UDÁLOST 101

KAPITOLA 10: KAMARÁDKA ZE STODOLY 117

Kometa

Obloha byla jasně modrá. Nad Divišovou farmou pluly nadýchané bílé obláčky. Sluníčko mě příjemně hřálo do srsti na zádech. Dokonce i hlína báječně voněla po listí, kytkách a bahně. Zabořil jsem tlapky hlouběji do země.

Takový den byl jako stvořený pro závodění!

Kometa vyběhla ze stodoly. Když ke mně klusala, zdály se její koňské nohy v poměru ke zbytku těla příliš dlouhé.

Kometa je tu teprve krátce. Je to hříbě Hvězdy a Šedáka a myslí si, že je rychlá.

Jenže jsem tu já, Ben Diviš! A každý ví, že jsem nejrychlejší zvíře v okolí.

Běhám rychleji než slepice. Běhám rychleji než ovce. Dokážu dokonce běžet rychleji než moji lidští sourozenci Vašík s Ivankou.

Navíc skoro zvládnu předběhnout i rodinný náklaďák, tedy kdyby nebylo plotu, za který už nesmím.

S Kometou jsme si jednou provždy potřebovali změřit síly, abychom dokázali, kdo je rychlejší.

Pozdravil jsem mladého koně kývnutím hlavou. „Brýtro, Kometo.“

„Íiíhoj Bene,“ zaržála zvesela. „To je ale krásný, slunný den!“

„To tedy ano,“ přisvědčil jsem. „Jsi připravená si zaběhat?“

„To si piš, že jsem! A taky hodlám vyhrát!“ řekla Kometa.

Zaštěkal jsem a zašklebil se.

„Ach, Kometo, je mi líto, ale to se asi nestane. Já běhal ještě dřív, než ses vůbec narodila!“

Několik ovcí, které poblíž spásaly trávu, zvedlo hlavy a sledovalo nás. Prase Čuník vzhlédlo od svého koryta a přišouralo se k nám.

„Počkat, vy dva budete závodit?“ zakvičelo. Potom zvolalo: „Hej, poslouchejte všichni! Ben a Kometa budou soutěžit o to, kdo je rychlejší – jestli koně, nebo psi!“

Inu, nebylo potřeba je víc pobízet. Brzy se kolem nás shromáždila všechna zvířata z farmy.

Náhle se slepice, krávy, ovce
a kachny mezi sebou dohadovaly,
kdo podle jejich názoru závod vyhraje.

Ucítil jsem, jak se mi srdce
rozbušilo rychleji. Měli jsme diváky!

Pokusil jsem se nevšímat si jich a zeptal jsem se: „Kde bude náš cíl, Kometo?“

Rozhlédla se po pastvině a pak pokývla hlavou k jejímu vzdálenému konci.

„Co kdybychom závodili tamhle k tomu balíku sena?“ navrhla Kometa.

„Tak jo,“ souhlasil jsem. „Kde bude start?“

Než stačila Kometa odpovědět, připochodoval k nám kohout Rudolf.

Byl to vedoucí kohout a kamkoli přišel, věnovala mu zvířata zvýšenou pozornost.

Vyryl do země čáru a zakvokal: „Budete startovat odsud. Teď se běžte připravit a počkejte, až vám dám znamení.“

Koniny

Zatímco jsme se s Kometou postavili vedle sebe, zbytek zvířat z farmy se vyrovnal do řady podél závodní dráhy.

Kometa sklonila hlavu a pak ji natáhla co nejvíc před sebe. Byla připravená uhánět jako vítr.

Já jsem se také přikrčil a chystal se běžet jako o život.

Rudolf začal odpočítávat: „Tři, dva, jedna, kykyryký!“ Vyrazil jsem jako první, ale cítil jsem, že Kometina kopyta dusají těsně za mnou.

Nohy jsem natahoval, jak nejvíc to šlo, tělo mi protínal vzduch. Téměř jsem se vznášel, ale vnímal jsem, jak mě tráva šimrá na tlapkách.

Kolem mě svištěla celá farma. Nebo já svištěl okolo ní. Při takovém běhání se pes cítí svobodnější a šťastnější než kdykoli jindy. Jenže Kometa byla stále v těsném závěsu za mnou. Na hřbě byla pěkně rychlá!

Věděl jsem, že jsou koně rychlí běžci, ale netušil jsem, že umí až takhle uhánět.

A pak už Kometa nebyla za mnou. Klusala hned vedle mě!

„Čau Bene,“ zaržála ani se nezadýchala! Mně visel jazyk z tlamy a snažil jsem se popadnout dech, ale Kometa vypadala, že takhle zvládne běžet donekonečna.

Usmála se a řekla: „Bene, věřil bys tomu, že se na nás přišla podívat všechna zvířata? A koukej na ty krásné květiny!“

Neodpověděl jsem. Upínal jsem zrak na balík sena, který se stále přibližoval. Jenže pak mě vylekalo hlasité zapípání.

Přímo doprostřed našeho závodu se zatoulalo kuře! Nadskočil jsem do vzduchu a vyhnul se ošklivé srážce.

Kuřata, co mají volný výběh, se pořád někde pletou do cesty!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Rošťák Ben – Kamarádka ze stodoly**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.